

Sygn. akt III AUa 205/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Aleksandra Urban (spr.)
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji J. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt VIII U 903/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 205/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy J. R. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. R. domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, iż przepracował 15 lat w warunkach szczególnych. Podniósł, iż domaga się zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1971 r. do 31 lipca 1999 r. z Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.). Wskazał, iż w spornym okresie był zatrudniony w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w pełnym wymiarze czasu pracy przy robotach wodnokanalizacyjnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. J. R., ur. (...), w dniu 22 stycznia 2012 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W toku postępowania przed organem rentowym udowodnił 30 lat, 3 miesiące i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 01 stycznia 1975 r. do 31 lipca 1999 r. Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 26 marca 2013 roku organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W spornym okresie zatrudnienia od 01 stycznia 1972 r. do 31 lipca 1999 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.). Zakład zajmował się m.in. produkcją okleiny do produkcji mebli. Umieszczony był w branży "leśnictwo, przemysł drzewny i papierniczy". Ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 07 stycznia 2013 r. wynika, iż ubezpieczony w spornym okresie wykonywał prace na stanowisku monter instalator rurociągów-hydraulik. Ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 marca 2013 r. wynika zaś, iż w spornym okresie wykonywał prace na stanowisku monter instalacji technologicznych – monter rurociągów. Ze świadectwa pracy z dnia 16 stycznia 2003 r. wynika z kolei, iż ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 12 października 1972 r. do 16 stycznia 2003 r. na stanowisku hydraulik. Ubezpieczony posiadał uprawnienia w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji elektrycznych (cieplne instalacje parowe i wodne do 0.2 MPa, sieci cieplne wraz z urządzeniami pomocniczymi i osprzętem do 0.8 MPa, cieplne urządzenia odbiorcze parowe i wodne do 0.8 MPa, pompy, wentylatory do 25 kW, suszarnie drewna) oraz w zakresie eksploatacji urządzeń energetycznych (obsługa kotłów parowych wysokociśnieniowych do 1.2 MPa). Wnioskodawca pracował przy instalacji i remontach rurociągów. Podlegał pod dział głównego mechanika. Zajmował się montażem i konserwacją rur kanalizacyjnych, wodociągowych i całego rurażu ciepłowniczego, między kotłowniami, a obiektami produkcyjnymi, które były zasilane w ciepło technologiczne. Usuwał awarie, wykonywał bieżące prace budowlane i konserwacyjne. Ubezpieczony wykonywał pracę na terenie całego zakładu – w suszarniach, kotłowniach, przy rurociągach zakładowych, w przepompowniach ścieków. W niedziele i święta, z uwagi na posiadane uprawnienia obsługiwał kotły parowe. Wnioskodawca pełnił też funkcję brygadzysty. Podlegali mu hydraulicy oraz obsługa dwóch kotłowni.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie skarżącego J. R. nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie. Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, jest słuszne. Sąd Okręgowy przywołał znajdujące zastosowanie w sprawie przepisy prawa i wskazał, że bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 08 lutego 2013 r. osiągnął 60-ty rok życia, udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W powyższym stanie rzeczy kluczowe jest ustalenie w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, iż ubezpieczony nie spełnił jednego z kryteriów, wynikających z art. 184 ustawy w wymaganych dla uzyskania jakiegokolwiek świadczenia emerytalnego przez osobę urodzoną po dniu 31 grudnia 1948 r., nie tylko emerytury w obniżonym wieku związanej z pracą w warunkach szczególnych – tj. nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony domagał się uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1971 r. do 31 lipca 1999 r. z Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.). Jak wskazywał pozwany, w powyższym okresie ubezpieczony nie wykonywał prac wymienionych w wykazie A, działu V poz. 1. Nadto wskazał, iż stanowisko hydraulik nie jest wymienione w wykazie A, dział V, poz. 1 pkt 7 załącznika do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. W

ocenie Sądu Okręgowego, postępowanie w niniejszej sprawie również nie wykazało jakoby ubezpieczony, w spornym okresie, wykonywał prace w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z przedłożonych bowiem świadectw pracy i akt osobowych wynika, iż ubezpieczony w Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.) pracował na stanowiskach monter instalator rurociągów-hydraulik, monter instalacji technologicznych – monter rurociągów, hydraulik, brygadzysta. Nie budzi wątpliwości, że ubezpieczony posiadał uprawnienia w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji elektrycznych oraz w zakresie eksploatacji urządzeń energetycznych. Ubezpieczony wykonywał różne czynności związane z montażem i konserwacją rur kanalizacyjnych, wodociągowych i całego rurażu ciepłowniczego, zarówno w środku jak i na zewnątrz budynków zakładu. Ubezpieczony zajmował się głównie pracami hydraulicznymi, aczkolwiek, z uwagi na posiadane uprawnienia wykonywał też czynności związane z obsługą kotłów parowych. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo do emerytury wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie dokumentów określających stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Ani zeznania świadków, ani nawet zeznania ubezpieczonego nie potwierdziły, że wykonywał on prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Ubezpieczony istotnie wykonywał czynności, które należałoby zaliczyć do pracy w warunkach szkodliwych tj. pracował przy instalacji i remontach rurociągów w głębokich wykopach, jednakże nie wykonywał ich stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż w tym czasie zajmował się również montażem i konserwacją rur kanalizacyjnych, wodociągowych i całego rurażu ciepłowniczego, między kotłowniami, a obiektami produkcyjnymi na terenie całego zakładu – tj. wewnątrz pomieszczeń, w suszarniach, kotłowniach, w przepompowniach ścieków. Nadto pracował przy obsłudze kotłów parowych. Także brak jest podstaw, ażeby uznać, iż ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jak podnosił to pełnomocnik ubezpieczonego, prace wymienione w pkt 25 działu XIV wykazu A (bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). Nie wykonywał on też stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac wymienionych w pkt 11 działu XIV wykazu A (prace w suszarniach z zastosowaniem podgrzewania, jeżeli temperatura powietrza w tych suszarniach przekracza 35°C). Odnosząc się do twierdzeń pełnomocnika, Sąd Okręgowy wskazał, iż nawet gdyby przyjąć, iż część prac spełniałaby, warunki prac wymienionych w pkt 25 działu XIV wykazu A, oraz wymienionych w pkt 11 działu XIV wykazu A, to nie były to prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, skoro ubezpieczony obok wskazanych prac, wykonywał również inne czynności. W ocenie Sądu, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika więc, aby praca świadczona przez wnioskodawcę od 01 stycznia 1971 r. do 31 lipca 1999 r. z Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.) polegała na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w dziale V punkt 1 (roboty wodnokanalizacyjnego oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Okręgowy podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 04 czerwca 2008 r., II UK 306/07, lex nr 494129). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 ze zm.), decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach. Mając powyższe na uwadze, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania J. R. od zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 26 marca 2013 r. i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości i zarzucając:1/ naruszenie prawa procesowego w sposób mający wpływ na wynik postępowania, art. 233 KPC poprzez przekroczenie granic swobody

w ocenie dowodów poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego i ustalenie, że J. R. nie udowodnił, iż praca świadczona przez niego w okresie od 1.01.1971r do 31 lipca 1999r. w Zakładach (...) w W. polegała na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 późn.zm.); 2/ naruszenie prawa materialnego, art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z 2009r. Dz.U.Nr 153 poz. 1227 z późn.zm.) poprzez uznanie, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych do nabycia prawa do emerytury; 3/ naruszenie prawa materialnego § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz wykazu A „Prace w szczególnych warunkach , których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego „ stanowiącego załącznik do rozporządzenia, w punktach: 1 Działu V, 17 Działu VI, oraz 11 i 25 Działu XIV poprzez ich błędną interpretację. Powołując się na powyższe skarżący wniosł o 1/ uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, 2/ uchylenie zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznanie J. R. prawa do emerytury zgodnie z wnioskiem 3/ zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego; ewentualnie o 4/ uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu apelujący wskazał, że ze stanu faktycznego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji na podstawie dokumentów, świadków i zeznań powoda wynika, że J. R. w okresie od 1.01.1971r. do 31 lipca 1999r. Wykonywał prace: przy instalacji i remontach rurociągów w głębokich wykopach, montaż i konserwacja rur kanalizacyjnych, wodociągowych i całego rurarzu ciepłowniczego pomiędzy kotłowniami a obiektami produkcyjnymi na terenie całego zakładu tj. wewnątrz pomieszczeń, w suszarniach , kotłowniach, przepompowniach ścieków, obsłudze kotłów parowych. Istotnie, żadnej z wyżej wymienionych, poszczególnych prac nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin. Nie mniej całokształt tych prac był wykonywany stale i w pełnym wymiarze godzin, a każda z poszczególnych prac może być zakwalifikowana do jednej z pozycji wymienionych w załączniku A do rozporządzenia dnia 7 lutego 1983r w punktach: 1 Działu V, 17 Działu VI, oraz 11 i 25 Działu XIV. Zakłady (...) w W. zajmowały się opisaną w pkt 17 Działu VI hydrotermiczną obróbką drewna. Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlane i budowlano - remontowe na oddziałach będących w ruchu , zajmujących się taką obróbką drewna (zgodnie z punktem 25 Działu XIV Wykazu A) stanowią prace w szczególnych warunkach. Prace te niejednokrotnie wykonywane były w suszarniach z zastosowaniem podgrzewania w temperaturze powyżej 35 st. (pkt 11 Działu XIV Wykazu A) lub były pracami wodnokanalizacyjnymi oraz budową rurociągów w głębokich wykopach (pkt 1 Działu V Wykazu A).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego J. R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż ubezpieczony wniosł odwołanie od decyzji odmawiającej przyznania wnioskowego świadczenia, tj. prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, dalej ustawa emerytalna/. Wskazany przepis wraz z art. 32 ustawy emerytalnej oraz przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /dalej rozporządzenie/, określają dla mężczyzn następujące przesłanki prawa do wcześniejszej emerytury: ukończony 60 rok życia, 25 letni ogólny staż ubezpieczeniowy, 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed 1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Z dniem 1 stycznia 2013r. odpadła przesłanka rozwiązania stosunku pracy

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadza się do oceny, czy ubezpieczony legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu tego, wbrew żądaniu ubezpieczonego, Sąd

Okręgowy nie zaliczył okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1971 r. do 31 lipca 1999 r. z Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.).

Wskazać zatem wypada, iż na okoliczność pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach we wskazanym okresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe, uzyskując zeznania zawnioskowanych świadków, samego ubezpieczonego oraz jego dokumentację pracowniczą.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stanowcze ustalenie stanu faktycznego, w szczególności co do charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Znamionym jest, że wywiedzionej apelacji ubezpieczony chociaż sformułował zarzuty naruszenia prawa procesowego, to jednak w uzasadnieniu opiera się na ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego, a zatem istota apelacji dotyczy subsumpcji, a konkretnie możliwości zaliczenia spornego okresu pracy do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Uznając zgromadzony materiał dowodowy za spójny, a tym samym dokonane na jego podstawie ustalenia faktyczne za pewne, podkreślić należy, iż okresy pracy uzasadniające prawo do świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku, to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zwrócić można uwagę, iż w wywiedzionej apelacji, podobnie jak we wcześniejszym postępowaniu, ubezpieczony upatruje możliwość zakwalifikowania spornego okresu pracy, jako odpowiadającego w swoim całokształcie pracom wymienionym w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w punktach: 1 Działu V, 17 Działu VI, oraz 11 i 25 Działu XIV.

Przypomnieć zatem można, iż w przywołanym załączniku A do rozporządzenia, pod wskazanymi pozycjami wymieniono: dział V - w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych - 1. roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach; dział VI. - w leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym - 17. hydrotermiczna obróbka drewna; dział XIV. - prace różne - 11. prace w suszarniach z zastosowaniem podgrzewania, jeżeli temperatura powietrza w tych suszarniach przekracza 35°C, 25. Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

W odniesieniu do powyższego wskazać należy, iż to, że Zakłady (...) w W. zajmowały się opisaną w pkt 17 działu VI hydrotermiczną obróbką drewna, nie czyni pracy wszystkich zatrudnionych w zakładzie pracowników pracą w szczególnych warunkach. Zwrócić można bowiem uwagę, iż w stanowiących rozwinięcie przepisów rozporządzenia przepisach resortowych - Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /Dz.Urz.MRiRW.1988.2.4/, w uszczegółowieniu poz. 17 - hydrotermiczna obróbka drewna wskazano stanowiska pracy: 1. gięciarz, 2. parzelniczy drewna i wikliny, 3. rozwłókniacz drewna, 4. sterowniczy pras. Wszystkie wymienione w przepisach resortowych stanowiska pracy podlegające zakwalifikowaniu do prac w szczególnych warunkach przy hydrotermicznej obróbce drewna dotyczą prac bezpośrednio związanych z procesem produkcji.

Sąd Apelacyjny oczywiście dostrzega, iż wskazany wyżej proces produkcji obejmujący hydrotermiczną obróbkę drewna był podstawowym w Zakładach drzewnych w W.. Z istoty proces ten związany był z pracą w suszarniach o temperaturze powyżej 35° C. Jednak z przywołanych również przez samego skarżącego ustaleń faktycznych wynika, iż wykonywał on swoje obowiązki na terenie całego zakładu pracy, a zatem również poza oddziałami, suszarniami, na których odbywała się produkcja, w tym, w kotłowniach, przepompowniach, czy na powietrzu, co wyklucza zakwalifikowanie pracy ubezpieczonego jako bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, zgodnie z pkt 25 działu XIV rozporządzenia. Nie można bowiem przyjąć, aby pracę ubezpieczonego wykonywaną z całą pewnością w

pewnym zakresie w suszarniach czy oddziałach na których odbywała się produkcja hdrotermiczna, uzupełniała praca wyłącznie w głębokich wykopach przy robotach wodnokanalizacyjnych czy budowie rurociągów. Byłoby to zupełnie niezgodne z doświadczeniem życiowym i chociażby niekwestionowanym ustaleniem wykonywania prac przy obsłudze kotłów parowych. Nie można również nie wspomnieć o kwalifikacjach ubezpieczonego z zakresu instalacji elektrycznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew wnioskowi apelacji, nie tylko poszczególne prace w szczególnych warunkach nie były jednak wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy, ale również ich całokształt, na który składały się prace których nie sposób przypisać do czynności wymienionych w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie daje podstaw do zakwalifikowania spornego okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1971 r. do 31 lipca 1999 r. z Zakładach (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.) do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy i dokonał trafnej jego oceny prawnej, której nie wzruszają podniesione w apelacji zarzuty, a zatem zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.